

09.07.2018

לכב':

בית החולים "ברזילי"

פניות הציבור

א.ג.נ.מ.

בשבוע שעבר, ביום שני, לאחר כמעט שנה של התחבטויות והתלבטויות, בדיקות, ייעוצים, חוו"ד והמתנות ממושכות, עבר בנו, טיפול שיניים בהרדמה כללית בבית החולים שלכם. לו היינו יודעים שהטיפול יהיה כ"כ מוצלח ויעבור כ"כ בקלות – היינו חוסכים מעצמנו את כל התקופה האיומה הזאת...

והקרדיט מגיע לצוות הנפלא שלכם!!!

ההיכרות המקסימה שלנו החלה בבואנו לבדיקה במרפאה, בה התקבלנו ע"י המזכירה אודליה באדיבות ויעילות, ומעל הכל – בזריזות. (דבר לא מצוי בבתי חולים...)

משהוחלט על הטיפול ונקבע לנו תור לעוד כחצי שנה, הבהרנו לאודליה שהמצב לא ממש סובל דיחוי היות סובל נוראות מכאבי השי נד כדי נדודי שינה ועוד. (גם טיפול באנטיביוטיקה ומשככי כאבים כבר לא ממש הועיל). ואודליה, במסירות של ממש, התייחסה אל לא כעוד מקרה, אלא הבטיחה להשתדל ולזרז לנו את התור ככל יכולתה. (בין לבין, דאגה אודליה לתזכר אותנו על מסמכים שחסרים לרופא המרדים. היא התקשרה, קיבלה את המסמכים והתקשרה שוב לאשר את קבלתם. היא לא חיכתה שאנו ניצור קשר ואז תעדכן בהתפתחויות, אלא מיד כשיזזי משהו – הודיעה לנו).

ואכן מיד כשהתפנה תור עקב ביטול – ניסתה להשיגנו ורק שהותנו מחוץ לעיר גרמה שוב לדיחוי. אך זמן לא רב אח"כ התפנה תור והפעם – התייצבנו מיידית.

מהרגע שהגענו התקבלנו בחביבות ע"י אחות אחראית מחדר הניתוח, שהדריכה אותנו במאור פנים בכל שלבי הקבלה. בהמשך – נפגשנו עם הרופאה המטפלת – ד"ר שירלי חביב, שכשמה כן היא: חביבה בלי גבול ומידה. באורך רוח ובשלווה נפלאה הסבירה את כל מהלך הטיפול ושלבינו וענתה לשאלות שהתעוררו. נלוותה אליה הרופאה המרדימה, שגם היא עשתה את עבודתה בנעימות ובאדיבות וביחד נתנו לי את ההרגשה שהבן שלי בידיים טובות. את ההמתנה עד הכניסה לחדר הניתוח עשינו בחדר ההמתנה הפנימי, 'היות בצום, שלא יראה את ה'קולר' וירצה לשתות' (כדבריה המתחשבים של אחת האחיות שחושבות עד לפרטים הקטנים ממש...). הן אפשרו לי להיכנס עמו לחדר הניתוח, להחזיק למענו את המסכה – כדי לרכך את התנגדותו, וששון הסניטר אף הבטיח לו 'מתנה' כדי לשדל אותו להסכים לרצונן. (יש לציין, שהוא גם לא שכח את הבטחתו ומיד כ' התעורר מההרדמה – שמח לראות את המכונות למראשותיו). בגמר

הטיפול קיבלנו יחד עם מכתב השחרור פירוט והסבר מלא על הטיפול עבר, והדרכה להמשך. שוב - בנחת ובסבלנות ובנעימות רבה.

מרגע זה הועברנו לחדר ההתאוששות, שם זכינו לטיפולן המסור של שתי האחיות שבמשמרת, שלמרות העומס וריבוי המטופלים – העניקו לכל אחד יחס של 'בן יחיד', בסבלנות ובסובלנות מעוררת השתאות, תוך כדי שהן דואגות גם לרווחתי – האם, אם בהצעת כוס שתיה ואם בהצעת כריך וכל דבר אפשרי אחר שיקל וינעים את השהות בחדר ההתאוששות.

גם כ' התעורר, (וככל ילד שעבר הרדמה – קצת 'על צד שמאלי...') הן לא איבדו את שלוותן ואורך רוחן, הן 'זרמו' איתנו בקצב שלו ולא דחקו בו למלא את רצונן. בהמשך – הציעו לו מגוון מעדני ומוצרי חלב – הכל על מנת שיטעם משהו, אך לא כפו עליו שום דבר בניגוד לרצונו. לקראת העזיבה – כשכבר ישבנו לבושים וממתינים לשחרור הסופי – הקיא. ושוב, באדיבות מפליאה הגיעה האחיות עם מגבונים כדי לנקות את בגדיו שלא יישארו עליהם כתמי דם, ולא נחה דעתה עד שהזמינה לנו מונית וליוותה אותנו החוצה כדי להראות לנו בדיוק היכן עלינו להמתין.

את האמת?! היה לנו קשה להיפרד...

כבר היינו בבתי חולים לצערנו, אבל ביחס מדהים שכזה – נדיר לפגוש, ומפעים לדעת שיש אנשים נפלאים שגם עם הוותק והשנים נשארים אדיבים ורגישים ולא הופכים לרובוטים.

איך סיכם את הטיפול? – היה כיף!

אז תודה לכם שהייתם השליחים הטובים לטיפול המסור, ולא פחות חשוב – להרגשה הטובה, הנעימה והבטוחה שהתלוותה אליו.

מקווים שכולם יהיו בריאים ולא יצטרכו בתי חולים, אבל אם חלילה כן – שיפלו לידיים שלכם.

מוקירים ומעריכים,

משפ' ר , אשדוד